

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/24/2019
Identifikačné číslo spisu: 1712221999
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1712221999.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu R. S. J. T., nar. X. XX. XXXX, bývajúceho v K., K. XXX/X, proti žalovanej S. R. H., nar. XX. X. XXXX, bývajúcej v P., Š. XXXX/XX, v dovolacom konaní zastúpenej Advokátskou kanceláriou Advokáti Heinrich s. r. o., so sídlom v Nitre, Skautská 12, IČO: 36 865 966, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 4C/349/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. júna 2018 sp. zn. 15Co/1/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok rozsudkom z 20. apríla 2017 sp. zn. 4 C 349/2012 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej ochrany osobnosti a ktorou žiadal uložiť žalovanej povinnosť do 15 dní od právoplatnosti rozsudku doručiť okresnému súdu list, v ktorom požadoval jej ospravedlnenie za to, že obsahom listov z 29. 12. 2011 a z 24. 1. 2012 opakovane Okresnému súdu Pezinok do konania č. k. 5C 305/2008 uviedla nepravdivé a pravdu skresľujúce informácie týkajúce sa jeho osoby o tom, že jej neumožnil vykonať ohliadku nehnuteľnosti v dvoch stanovených termínoch, a to dňa 13. 12. 2011 a dňa 13. 1. 2012 (vinou žalovanej je v označenom konaní súdom šikanovaný, hrozí mu ťažká ujma v podobe pokuty v príčinnej súvislosti s bezbrehým preberaním opakovaných nepravdivých tvrdení žalovanej na jeho adresu). V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že bolo procesnou povinnosťou žalobcu preukázať samotnú existenciu v žalobe označených listov, ktoré žalovaná v pozícii znalkyne adresovala súdu, a obsahom ktorých mu mala spôsobiť zásah do jeho osobnostných práv. Žalobca dôkazné bremeno o skutkovom tvrdení, že práve listami žalovanej došlo k neoprávnenému zásahu, a že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť mu ujmu do jeho osobnostných práv, neunesol. Žalobu preto ako nedôvodnú zamietol. Za tejto situácie považoval vykonanie ďalších dôkazov navrhnutých žalobcom za nadbytočné a nehospodárne. V prípade, ak by žalobca zmenil žalobný petit, poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR z 23. 1. 1997 sp. zn. I. ÚS 6/1997, podľa záverov ktorého „postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej

alebo trestnoprávnej veci nie je možné považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods.1 Ústavy SR“. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 13. júna 2018 sp. zn. 15Co/1/2018 na odvolanie žalobcu rozsudok okresného súdu potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. Potvrdenie rozsudku odôvodnil jeho vecnou správnosťou, pričom sa stotožnil aj s jeho odôvodnením. Uviedol, že žalobca síce formálne uplatnil všetky odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 C. s. p., obsahovo vymedzil len odvolací dôvod uvedený pod písmenom b) citovaného ustanovenia. Ostatné uplatnené odvolacie dôvody žalobca žiadnymi konkrétnymi pre túto vec rozhodujúcimi právnymi skutočnosťami nevymedzil a preto neboli spôsobilé žalobcovi privodiť úspech v odvolacom konaní. Pokiaľ odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p. mal podľa žalobcu spočívať v tom, že písomné vyjadrenie žalovanej z 13. 4. 2017 mu bolo doručené na jeho e-mailovú adresu až 19. 4. 2017, t. j. v nedostatočnom časovom predstihu a v nečitateľnej podobe a preto sa nemal možnosť náležite sa k nemu vyjadriť uviedol, že žalobca tvrdenie o nečitateľnosti vyjadrenia ničím nepreukázal. Ani len netvrdil, aké nové právne skutočnosti vyjadrenie žalovanej z 13. 4. 2017 obsahuje a aký vzťah má vyjadrenie k podstate jeho nároku. Poukázal na to, že žaloba bola zamietnutá z dôvodu nesplnenia si základnej povinnosti tvrdenia žalobcu o rozhodujúcich skutočnostiach vo vzťahu k dvom listom žalovanej a ich následkoch do jeho osobnostných práv a nie na základe skutočností, ktoré boli obsahom podania žalovanej z 13. 4. 2017. Žalobca v podstate mal možnosť namietať skutočnosti uvádzané žalovanou aj v odvolaní, čo však nevyužil. Žalovaná sa k žalobe písomne vyjadrila už v podaní z 2. 4. 2013, ktoré bolo žalobcovi riadne doručené, a teda obe strany mali reálnu možnosť vyjadrovať sa, prednášať prostriedky procesnej obrany a procesného útoku na pojednávaniach vo veci samej. Riadil sa úvahou, že ak súd prvej inštancie v rámci rozhodnutia vo veci samej nezohľadnil vyjadrenie žalovanej z 13. 4. 2017, čo mu zákon umožňoval, nekonal v rozpore so zákonom, ak neposkytol žalobcovi ďalšiu lehotu na vyjadrenie sa k tomuto podaniu žalovanej. Zároveň zdôraznil, že žalobca mal možnosť k nemu zaujať stanovisko v ďalšej odvolacej lehote, ktorú možnosť nevyužil. Dospel preto k záveru, že žalobcovi nebolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Pre úplnosť dodal, že aj keby považoval postup súdu prvej inštancie za pochybenie, nešlo o pochybenie takej intenzity, ktoré by malo vplyv na zákonnosť samotného rozhodnutia súdu vo veci samej. Poukázal na to, že zrušenie rozhodnutia nemá za cieľ, aby sa odstránili formálne vady, a aby sa formálne zopakoval procesný postup, ktorý by aj tak nevedol k inému, pre odvolateľa výhodnejšiemu meritórnemu rozhodnutiu. Za dôvodnú nepovažoval ani námietku žalobcu o porušení zásady rovnosti zbraní a rovnakého postavenia, keď súd prvej inštancie obom stranám sporu dal rovnaké zákonné poučenie a ani jeho tvrdenie o nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie neobstojí. Podľa odvolacieho súdu odôvodnenie rozsudku spĺňa kritériá § 220 C. s. p. Žalobca tak neopodstatnene uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p. Rozhodnutie o náhrade trov odvolacieho konania odôvodnil poukazom na ustanovenie §§ 262 ods. 1, 255 ods. 1 a 396 ods. 1 C. s. p.

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalobca, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) a písm. f) C. s. p. a podľa § 421 C. s. p. K porušeniu práva na spravodlivý proces uviedol, že spočíva v porušení zásady rovnosti zbraní, keď mu tak okresný súd a ani odvolací súd neposkytli primeranú lehotu na vyjadrenie sa k písomnému podaniu žalovanej z 13. 4. 2017, ktoré mu bolo doručené elektronicky až 19. 4. 2017, t. j. jeden deň pred pojednávaním a navyše v nečitateľnej podobe. Okresný súd ho ani nepoučil v zmysle § 167 ods. 3 C. s. p. Okrem toho namietať, že mu súdom neboli doručené a teda, že mu súd neumožnil oboznámiť sa a vyjadriť sa k oznámeniu Slovenskej pošty a. s. z 2. 10. 2013, k listinným dokumentom doručeným žalovanou okresnému súdu listom z 28. 5. 2016 a listom z 10. 10. 2016. Za vadu v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. považoval aj to, že rozsudok odvolacieho súdu nie je riadne a presvedčivo odôvodnený a že odvolací súd ho neupovedomil elektronicky o mieste a čase vyhlásenia rozsudku. Výtýkal odvolaciemu súdu, že sa dôsledne nevyporiadal s porušením princípu právnej istoty a jeho legitímneho očakávania, keď on disponuje so zrušujúcim uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/10/2017, v ktorej veci je prístup krajského súdu v totožných procesných pochybeniach tej istej sudkyne rozdielny. Vadu konania v

zmysle § 420 písm. e) C. s. p. odôvodnil tým, že na krajskom súde konala a rozhodovala predsedníčka senátu JUDr. Mária Hajdinová, hoci v inej veci vedenej Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 2Co/88/2015 bola uznesením Najvyššieho súdu SR z 18. mája 2016 sp. zn. 1 Nc/5/2016 vylúčená z pojednávania a rozhodovania. Porušenie práva na zákonného sudcu videl aj v tom, že v konaní pred okresným súdom sa vystriedali celkom štyria sudcovia okresného súdu bez toho, aby bol riadne poučený podľa § 5 ods. 1 O. s. p. o jeho procesných právach a povinnostiach, že má právo k osobe sudcu sa vyjadriť, prípadne namietat' jeho zaujatosť. Žiadal preto, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského a tiež okresného súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že jej podanie z 13. 4. 2017 bolo žalobcovi riadne doručené mailom dňa 19. 4. 2017, pričom jeho tvrdenie o nečitateľnosti nebolo ničím preukázané. Žalobca mal možnosť k tomuto podaniu sa vyjadriť priamo na pojednávaní konanom dňa 20. 4. 2017 a tiež aj v odvolaní, čo neurobil. Odkaz žalobcu na porušenie § 167 ods. 3 C. s. p. je nesprávny, lebo žalovaná sa k žalobe písomne vyjadrila podaním z 25. 3. 2013, ktoré mal žalobca k dispozícii. Poukazovala na to, že súd prvej inštancie na toto jej podanie ani neprihliadol a z tohto dôvodu bolo nadbytočné žalobcovi poskytovať lehotu, aby sa k jej podaniu vyjadril. Za účelové považovala tvrdenie žalobcu o nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu, keď bližšie nekonkretizoval, v čom má táto vada spočívať. Nestotožnila sa ani s tvrdením žalobcu o nedodržaní postupu odvolacím súdom pri oznámení času a miesta vyhlásenia rozsudku. Uviedla, že súd má povinnosť v zmysle § 219 ods. 3 C. s. p. len vtedy, ak strana výslovne požiadala, aby jej táto informácia bola oznámená elektronickými prostriedkami, čo sa v danom prípade nestalo. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p. nie je preto daný. Podľa žalovanej nie je daný ani žalobcom uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. e) C. s. p., lebo okolnosť, že v inom konaní bola predsedníčka senátu JUDr. Mária Hajdinová vylúčená z rozhodovania vecí, nie je relevantnou námietkou zaujatosti, na ktorú by súd mal prihliadnuť. Navrhla preto, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zaoberal sa bez nariadenia pojednávania skúmaním procesných podmienok a jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť. Dovolací súd na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

7. V preskúmvanej veci žalobca uplatnil prípustnosť ním podaného dovolania podľa § 420 písm. e) a písm. f) C. s. p. a podľa § 421 ods. 1 C. s. p.

8. Podľa § 420 písm. f) C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces je treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva.

9. Žalobca porušenie práva na spravodlivý proces videl predovšetkým v tom, že konajúce súdy mu neposkytli primeranú lehotu, aby sa mohol vyjadriť k argumentácii žalovanej uvedenej v podaní z 13. 4. 2017.

10. Súdna prax vychádza z názoru, že v súlade s princípom rovnosti zbraní každá procesná strana musí mať rovnakú možnosť hájiť svoje záujmy a žiadna z nich nesmie mať podstatnú výhodu voči

protistrane. V súlade s právom na kontradiktórne konanie musia mať procesné strany príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i oboznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim. Zároveň platí záver, že samotná strana sporu musí mať možnosť posúdiť, či a do akej miery je písomné vyjadrenie protistrany právne významné, či obsahuje také skutkové a právne dôvody, na ktoré je potrebné z jej strany reagovať alebo inak je vhodné k nemu sa vyjadriť; nezáleží pritom, aký je jeho skutočný účinok na súdne rozhodnutie. Z požiadavky kontradiktórnosti konania v podstate nezáleží alebo len málo záleží na skutočnom obsahu a význame informácie alebo argumentov predložených súdu (pozri R 8/2016, nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 168/2012). Pokiaľ ide o lehoty na urobenie úkonu v sporovom konaní Civilný sporový poriadok rozlišuje jednak zákonné lehoty, kedy časový úsek na vykonanie úkonu je určený priamo zákonom a sudcovské lehoty, keď lehotu určuje súd, a to v rámci svojej úvahy. Táto úvaha môže byť v niektorých prípadoch zákonom limitovaná napríklad tak, že zákon určuje minimálnu dĺžku tejto lehoty. Na rozdiel od zákonných lehôt, sudcovské lehoty môže súd dodatočne na návrh oprávneného subjektu predĺžiť.

11. Podľa dovolacieho súdu v danej veci nedošlo tým, že súd prvej inštancie odmietol poskytnúť žalobcovi dlhšiu lehotu na vykonanie úkonu, v tomto prípade vyjadriť sa k opakovanému písomnému podaniu žalovanej z 13. 4. 2017, k jeho vylúčeniu realizovať procesné práva v takej intenzite, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Predovšetkým treba uviesť, že uvedené podanie žalovanej došlo na súd prvej inštancie až dňa 19. 4. 2017, t. j. deň pred nariadením pojednávania. Niet pochyb o tom, že žalovaná mohla toto podanie predložiť aj skôr. Odvolaciemu súdu treba prisvedčiť v tom, že súd prvej inštancie v skutočnosti na uvedené písomné vyjadrenie žalovanej neprihliadol, čo evidentne vyplýva z odôvodnenia jeho rozsudku. Za základ zamietnutia žaloby totiž vzal také skutočnosti a právnu argumentáciu, ktoré neboli obsahom podania žalovanej z 13. 4. 2017, pričom na skutočnosti a argumenty uvedené v tomto jej podaní vôbec nereagoval. Treba zdôrazniť, že takýto procesný postup súdu Civilný sporový poriadok predpokladá (§ 153 C. s. p. a v prípade žalovanej strany § 167 ods. 4 C. s. p.). Ak teda súd prvej inštancie na procesnú obranu žalovanej uvedenú v podaní z 13. 4. 2017 neprihliadol, nebol žiaden dôvod určovať žalobcovi lehotu na vykonanie úkonu, v tomto prípade lehotu na vyjadrenie sa k obsahu podania žalovanej. Bolo by nelogické a aj neefektívne, takto postupovať a pojednávanie znova odročiť, ak súd na písomné vyjadrenie protistrany neprihliada.

12. Za postup v rozpore so zákonom nebolo možné za tohto stavu považovať ani skutočnosť, že súd prvej inštancie nedal poučenie o následkoch sudcovskej koncentrácie konania (§ 167 ods. 3 a ods. 4 C. s. p.). V tejto súvislosti treba doplniť, že táto skutočnosť bez ďalšieho nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. Následkom nesplnenia tejto zákonom stanovenej povinnosti je, že súd na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ak aj neboli stranou včas predložené, musí vždy prihliadať (samozrejme za predpokladu, že boli uplatnené najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí).

13. Navyše, žalobca mal možnosť vyjadriť sa k podaniu žalovanej z 13. 4. 2017 ústne priamo na pojednávaní pred súdom prvej inštancie konanom dňa 20. 4. 2017, na ktorom bol osobne prítomný, čo odmietol s tým, že sa vyjadrí dodatočne elektronicky. Žalobca pritom nespochybňoval, že uvedené podanie mu bolo doručené elektronickými prostriedkami 19. 4. 2017 a že mu súd oznámil, že pojednávanie nariadené na deň 20. 4. 2017 bude zadržané a súd ho odročovať nebude. Naopak, jeho tvrdenie o tom, že vyjadrenie žalovanej mu bolo doručené v nečitateľnej podobe, nebolo ničím podložené. Okrem toho, nič nebránilo žalobcovi zaujať k obsahu podania žalovanej z 13. 4. 2017 náležité stanovisko v odvolaní, ktoré podal proti rozsudku súdu prvej inštancie, a tak uplatniť svoj vplyv na výsledok sporu (pozri R 39/1993). Tu treba pripomenúť, že účinky koncentrácie konania nebránia strane popierať správnosť tvrdenia protistrany o skutočnostiach významných pre rozhodnutie vo veci samej, vyjadrovať sa k skutkovej a právnej stránke veci, spochybňovať právnu argumentáciu protistrany a vyslovovať svoj názor, akým spôsobom má byť vec rozhodnutá. Žalobca však napriek dostatočnému časovému priestoru, túto možnosť nevyužil. Rovnako nereagoval ani na prvé písomné vyjadrenie žalovanej z 2. 4. 2013 k jeho žalobe, ktoré mu bolo riadne doručené 27. 8. 2013 (viď č. I. 24 spisu), hoci uplatnený nárok v celom rozsahu neuznala. Neurobil tak ani formou písomnej repliky a ani ústne na

pojednávaniach pred súdom prvej inštancie, kde len zotrval na tom, čo uviedol v žalobe. Aj tieto skutočnosti potvrdzujú, že „záujem“ žalobcu reagovať po vecnej stránke na vyjadrenia protistrany, bol vyslovene účelový.

14. Napokon, treba súhlasiť s odvolacím súdom aj v tom, že zrušenie rozhodnutia nemá za cieľ, aby sa odstránili formálne vady, a aby sa formálne zopakoval procesný postup, ktorý by aj tak nevedol k inému, pre odvolateľa výhodnejšiemu meritórnemu rozhodnutiu. Uvedené platí o to viac, ak žaloba je úplne bezzákladná a zjavne nedôvodná, ako tomu je v danom prípade. Obsah listov, v ktorých žalovaná v pozícii znalkyne ustanovenej súdom v spore vedenom pod sp. zn. 5C 305/2008 oznamuje súdu, že „dňa 13. 12. 2011 sa mala uskutočniť ohliadka predmetnej nehnuteľnosti avšak nikto zo zúčastnených sa nezúčastnil“, resp., že „ani v termíne dňa 13. 1. 2012 žalovaný (v tomto spore žalobca) neumožnil vykonať ohliadku predmetnej nehnuteľnosti“, nemožno totiž za žiadnych okolností považovať za neoprávnený zásah, ktorý by bol objektívne spôsobilý privodiť žalobcovi ujmu na jeho právach chránených ustanoveniami § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka.

15. Za zavádzajúce a vyslovene účelové treba považovať tvrdenie žalobcu, že mu súd prvej inštancie neumožnil oboznámiť sa a vyjadriť sa k oznámeniu Slovenskej pošty a. s. z 2. 10. 2013 a k listinným dokumentom doručeným žalovanou okresnému súdu listami z 28. 5. 2016 a z 10. 10. 2016. V súdnom spise sa totiž na č. l. 167 nachádza úradný záznam z 30. 11. 2016, z ktorého vyplýva, že žalobca sa uvedeného dňa dostavil do informačného centra okresného súdu za účelom nahliadnutia do spisu, a že mu na jeho žiadosť boli vyhotovené fotokópie práve vyššie označeného oznámenia Slovenskej pošty a. s. (okrem toho na pojednávaní 24. 5. 2016 bolo toto oznámenie oboznámené doslovným čítaním - viď č. l. 66) a tiež listinné dokumenty doručené žalovanou spolu s označenými listami. V tejto súvislosti dovolací súd pripomína, že zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku nevyplýva pre súd povinnosť, doručovať stranám všetky listinné dôkazy zabezpečené súdom, prípadne listinné dokumenty založené do súdneho spisu stranami sporu. Ani táto námietka žalobcu preto neobstojí.

16. Žalobca k tvrdenej nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu neuviedol bližšie dôvody, nekonkretizoval, ktoré obsahové náležitosti v dôvodoch rozsudku chýbajú, prípadne aké konkrétne nedostatky odôvodnenie rozhodnutia vykazuje. Ustanovenie § 431 ods. 2 C. s. p. ale požaduje vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 C. s. p. tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. Takéto vymedzenie dovolacieho dôvodu v dovolaní žalobcu absentuje, čo je zákonným dôvodom pre odmietnutie dovolania (§ 447 písm. f) C. s. p.). Pokiaľ žalobca vytýka odvolaciemu súdu, že sa dôsledne nevyporiadal s porušením princípu právnej istoty a jeho legitímneho očakávania, keď má k dispozícii zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/10/2017, v ktorej veci je prístup krajského súdu v totožných procesných pochybeniach tej istej sudkyne rozdielny treba uviesť, že žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie na označené rozhodnutie krajského súdu neodkazoval. Odvolací súd nemal preto dôvod sa k záverom uvedeným v tomto rozhodnutí osobitne vyjadrovať.

17. Nakoniec dovolací súd dopĺňa, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu spĺňa zákonné požiadavky vyplývajúce z ustanovenia § 387 ods. 2 a ods. 3 C. s. p., keď odvolací súd sa zaoberal a vyporiadal s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní žalobcu. To, že žalobca sa s dôvodmi rozsudku odvolacieho súdu nestotožňuje ešte neznamená, že rozsudok nie je náležite odôvodnený.

18. Dovolací súd nepovažuje za dôvodnú ani námietku žalobcu o porušení § 219 ods. 3 C. s. p., keď odvolací súd mu neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami. Predpokladom tejto povinnosti súdu totiž je, že strana v žalobe alebo aj v priebehu konania výslovne požiadala, aby jej súd oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami. Takáto výslovná žiadosť nebola žalobcom uplatnená ani v žalobe a ani v priebehu samotného konania. Ak preto odvolací súd neoznámil žalobcovi tieto skutočnosti aj elektronickými prostriedkami, nešlo o nesprávny procesný postup, ktorý by bol v rozpore s § 219 ods. 3 C. s. p.

19. Napokon za zavádzajúce treba považovať tvrdenie žalobcu, že nebol v konaní pred súdom prvej inštancie poučený podľa § 5 O. s. p. o práve uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi. Obsahom

súdneho spisu na č. l. 64 je doručienka, z ktorej je zrejmé, že žalobcovi sa doručuje predvolanie na pojednávanie (na deň 24. 5. 2016) a osobitne poučenie o procesných právach a povinnostiach účastníka konania, v ktorom sa hneď na jeho začiatku nachádza práve poučenie v zmysle § 15a ods. 1 až ods. 5 O. s. p. Táto písomnosť mu bola doručovaná do vlastných rúk, pričom žalobca potvrdil jej prevzatie dňa 17. 5. 2016 vlastnoručným podpisom.

20. K žalobcom uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. e) C. s. p. dovolací súd uvádza, že sudca je vylúčený z pojednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, k ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 2 a ods. 3 C. s. p.). Súčasťou práva na súdnu ochranu (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky) je aj právo na to, aby vec pojednal a rozhodol nezávislý a nestranný sudca. Zároveň toto ústavne právo na súdnu ochranu na strane druhej zahŕňa aj právo na to, aby právna vec účastníka (resp. strany konania) nebola odňatá zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 ústavy). Keďže inštitút vylúčenia sudcu z pojednávania a rozhodovania vecí predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi, vylúčiť sudcu z pojednávania a rozhodovania vecí preto možno len výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť nezaujato a nestranne. Pri posudzovaní dôvodnosti námietky žalobcu, ktorý zaujatosť predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdinovej odôvodnil tým, že v inej veci vedenej Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 2Co/88/2015 bola uznesením Najvyššieho súdu SR z 18. mája 2016 sp. zn. 1 Nc/5/2016 vylúčená z pojednávania a rozhodovania, dovolací súd vychádzal zo zákonnej prezumpcie nestrannosti sudcu a z toho, že výnimky z tejto prezumpcie stanovuje iba zákon. Podľa dovolacieho súdu žalobcom uvedený dôvod námietky zaujatosti, bez ďalšieho nezakladá zákonný dôvod pre vylúčenie sudcu (platí to aj vtedy, ak ako strana v oboch sporoch vystupuje tá istá osoba). Žalobca žiadne bližšie skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že dôvody vylúčenia predsedníčky senátu JUDr. Hajdinovej najvyšším súdom sú aktuálne aj v tejto veci, neuviedol. Dovolací súd z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 18. mája 2016 sp. zn. 1 Nc/5/2016 zistil, že dôvodom pre jej vylúčenie bola skutočnosť, že mala ako členka senátu rozhodovať o odvolaní strany sporu proti rozsudku súdu prvej inštancie vydanom v spore, ktorý pojednávala a rozhodla JUDr. Jeanetta Hajdinová, dcéra predsedníčky senátu. V danej veci sa ale o takýto prípad nejedná. Žalobcom uvedená skutočnosť nie je preto v tomto spore spôsobilá vyvolať odôvodnené pochybnosti o nezaujatosti namietanej predsedníčky senátu. Dovolací súd dospel k záveru, že tu nie je daný dovolací dôvod podľa § 420 písm. e) C. s. p.

21. Porušenie práva na zákonného sudcu nespôsobuje ani skutočnosť, že v konaní pred súdom prvej inštancie sa „vystriedali“ celkom štyria sudcovia.

22. Napokon k žalobcom uplatnenému dovolaciemu dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci treba uviesť, že žalobca síce formálne uplatnil i tento dovolací dôvod, no v dovolaní úplne absentuje jeho vymedzenie spôsobom, ktorý predpokladá ustanovenie § 432 ods. 2 C. s. p. Dovolanie žalobcu v tejto časti tak nespĺňa zákonné požiadavky, čo je dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) C. s. p.

23. So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c) a písm. f) C. s. p. ako neprípustné, resp. nesprávne vymedzené, odmietol.

24. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanej úspešnej v dovolacom konaní priznal ich plnú náhradu, a to uložením povinnosti žalobcovi zaplatiť náhradu týchto trov s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.).

25. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.